

“Man patinka šis darbas”

Kelionės sėkmė didele dalimi priklauso nuo organizatorių išmonės, žinių, keliautojų geranoriškumo, labai didele dalimi - ir nuo vairuotojo. Šį kartą rašysiu apie žmogų, nuo kurio priklauso mūsų saugumas, gera nuotaika, pakoreguoti maršrutai ir kiti dalykai.

Vairuotojas Virgijus Lelevičius su anūkėmis

6psl.

Tyrimą dėl šmeižto prašo perduoti kitam policijos komisariatui

3psl.

Sausra kankina Druskininkus: išdžiūvusio Nemuno vidury kyšantys akmenys primena *siaubiaką*

Nemuną jau beveik galima perbristi

2psl.

visada su jumis

KOMANDA

Apsaugos komanda – visada su jumis!

Teikiame paslaugas:
elektroninės objektų apsaugos, budėjimo postuose ir teritorijose, ginkluotos krovinių palydos, fizinės asmenų apsaugos, renginių apsaugos, inkasacijos, transporto priemonių apsaugos, transporto parko valdymo ir kontrolės, palydovinių transporto stebėjimo sistemų montavimo.

M.K.Čiurlionio g. 111-208. Tel. 51117, 8-655-53635, 8-655-53699.

Vasara DOMINO teatrui

DRUSKININKŲ REPERTUARAS
Sanatorija „Eglė“

<p>TESTOSTERONAS (Rež. O. Sapošnikovas) Rugpjūčio 22 d. 19 val. N-18 KOMEDIJA BE CENZŪROS</p>	<p>VYRŲ LAIŠKAI (ELEKTRIKAI, TĖVYNĖI IR KNEPŠIMŪI) (Rež. O. Sapošnikovas) Rugpjūčio 26 d. 19 val. KOMEDIJA</p>
<p>MEILĖ PAGAL GRAFIKĄ (Rež. A. Večerskis) Rugpjūčio 28 d. 19 val. SITUACIJŲ KOMEDIJA</p>	<p>DIENA BE MELO (Rež. K. Smoriginas) Rugpjūčio 29 d. 19 val. KOMEDIJA</p>

Bilietus galite įsigyti www.bilietai.lt, BILIJETAI LT kasose, turizmo ir verslo informacijos centre (M. K. Čiurlionio g. 65) ir renginio vietoje, 1 val. prieš spektaklį.

bilietai

Sausra kankina Druskininkus: išdžiūvusio Nemuno vidury kyšantys akmenys primena siaubiaką

Druskininkų turistai per visą mėnesį trunkančius karščius prarado smagią kurortinę pramogą – kelionę į Liškiavą legendiniu šilumlaiviu „Druskininkai“. Nemunas nuseko tiek, kad jį galima kone perbristi pėsčiomis. Daugiau kaip dvidešimt metų Nemuno upės gylį Druskininkuose matuojantis Lietuvos hidrometeorologijos tarnybos Druskininkų vandens matavimo stoties stebėtojas Antanas Raupys sako, kad sausras nukamuotos upės vaizdas nors ir atrodo klaidingas, tačiau grėsmės tokia padėtis, jo nuomone, bent kol kas nekelia.

„Jeigu būtų tokia sausra prieš kokį 100 metų, tuomet žmonėms tai būtų buvusi tragedija, - sako 75 metų druskininkietis Antanas Raupys, daugiau kaip dvidešimt metų kurorte matuojantis Nemuno upės vandens gylį. - Kai upė nusenka stipriai, taip, kaip dabar, ji jau nebeapsivalo pati. O dabar juk teršimo nėra kaip senovėje: kanalizacijos sistemos suvedžiotos kiekvienam mieste, vanduo išvalomas kaip reikiant“. Pašnekovo nuomone, žmonių nerimas dėl nusekusios upės šiek tiek perdėtas: „Tai išlikę nuo senovės laikų: jeigu tada būdavo pasiekiamas toks kritinis lygis, tai reiškė, kad bus blogai ir upei, ir žmonėms. Dabar tai daugiau nerimas, keliamas viešojoje erdvėje, nes šiais laikais, mano nuomone, nėra grėsmės, kai upė nusenka iki tokio lygio, kaip dabar. Tas pats ir Druskininkuose – visi kanalizacijos tinklai tvarkingi, veikia valymo įrenginiai, išvalo ir išleidžia vandenį tokį, kokį galima išleisti į upę“.

- Nusekusi Nemuno upė su bobuojančiomis akmenų kupromis

kone vidury vagos atrodo išties baisokai. Potvynių pavojų suprantame visi, o ką daryt, kai upė šitaip išsausėja?

- Senesniais laikais, prieš kokį 100 metų, kai nusekdavo vanduo, žmonėms reikėdavo kažkaip susilaikyti nuo upės teršimo, ją saugoti. Būdavo ir gyventojams nustatyti draudimai. Tokie dalykai egzistavo senovėje. O dabar situacija kontroliuojama. Nebent dar kokį pusmetrį nukristų Nemuno vanduo, galbūt tuomet kiltų pavojus žuvims ar kitiems upės gyvims.

- Blogiausia turbūt tiems, kurie gyvena iš Nemuno upės – prisi-pirko laivų ir plukdo poilsiautojus. Upė nusėdusi, laivai plaukti negali, stringa biznis.

- Taip, plaukioja tik mažučiai laivai, dideli stovi jau mėnesį.

- O kiek dabar nusėdęs Nemuno vanduo ties Druskininkais?

- Lyginant su normaliais metais, normalia vasara, upės vandens lygis ties Druskininkais nukrito apie 50 centimetrų. Bet nieko čia labai baisaus: rugsėjį jau lietūs pasirodys ir vėl atgal grįš tas vanduo.

Senieji Druskininkų gyventojai irgi sako neprisimenantys, kada taip smarkiai būtų nusekęs Nemunas. Senajame gydyklų parke matyti, kaip Nemuno upės dumblė įkalinti turistus plukdę didieji pragominiai laivai, o vandens lygio matavimo stulpas Nemuno ir Ratnyčios santakoje stovi sausumoje.

Dėl nusekusio Nemuno ir per mažo gylio turistų į Liškiavą nebeplukdo šilumlaivis „Druskininkai“, o Nemuno krantinę su savo meškerėmis apsėsdavę žvejai dabar priversti bristi pėsčiomis iki upės vidurio. „Sodybvietes aplink Druskininkus turintys gyventojai sako, kad situacija darosi sunkiai sukontroliuojama: išseko šuliniai, nuo obelų krenta lapai ir neprinkę obuoliai, mėlynės – perpus mažesnės, vietoje pelkių – sausos pievos.“ Kaip žiniasklaidai sakė Lie-

tuvos hidrometeorologijos tarnybos prie Aplinkos ministerijos Hidrologijos skyriaus vyriausioji hidrologė Janina Brastovickytė, šiuo metu daugelyje upių vandens lygis yra nukritęs žemiau žemiausio vidutinio daugiametio vandens lygio ir tai yra hidrologinės sausras požymis, bet labiausiai Nemunas nusekęs Druskininkuose.

Nors šiomis dienomis karščiai atlėgo, sausra gali užsitęsti gal net iki pat kalendorinės vasaros pabaigos, nes lietaus meteorologai neprognozuoja nei šią, nei kitą savaitę.

Karšti orai ir kritulių stygius – tikras širdies skausmas grybautojams. „Žiūrint bendrai, grybų maksimumas buvo praėjusiais metais. Gausiais grybais metais laikomi kas treči, vadinasi, kad porą metų grybų bus mažiau. Tačiau jei rugsėjo pradžioje pradės smarkiai lyti, grybų dar bus, nes grybiena formuojasi ilgą laiką ir tam tikru metu sprogsta. Šiuo metu ji yra, galima sakyti, užsikonservavusi ir laukia tinkamo oro. Taigi grybų dar bus, jei bus lietaus“, – aiškino Lietuvos hidrometeorologijos tarnybos hidrologijos skyriaus vedėjas A.Kajutis.

Šią savaitę Aplinkos ministerija kreipėsi į savivaldybes, prašydama apriboti lankymąsi miškuose. „Matydami, kad miškų gaisrų skaičius pastarąją savaitę išaugo ir me-

teorologai nepraneša lietaus, kreipėmės į savivaldybių vadovus prašydami užtikrinti maksimalią miškų apsaugą nuo gaisro ir, prireikus, apriboti žmonių lankymąsi juose. Šios priemonės tikrai būtinos ir galės būti atšauktos vos tik situacija pagerės“, – pranešime spaudai teigė aplinkos viceministras Linas Jonuskas. Kai kurių savivaldybių administracijų vadovai šiomis dienomis pasirašė įsakymus dėl fizinių asmenų ribojimo lankytis jų teritorijoje esančiuose miškuose. Pavyzdžiui, Alytaus miesto savivaldybės rekreacinės teritorijose uždraustas bet koks atviros ugnies naudojimas.

Po kurortą supančius miškus kol kas galima vaikščioti į valias. Pasak Druskininkų miškų urėdijos vyr. miškininko Sauliaus Adomavičiaus, kiekviena savivaldybė gali įvesti apribojimą lankytis miškuose, bet problematiška tampa tokio nurodymo kontrolė. „Vienas dalykas, kaip realiai tas visas bus kontroliuojama, kitas dalykas – kaimai miškuose, keliai, einantys per kaimus ir t.t. – teigia S.Adomavičius. - Kol kas mūsų savivaldybė tokio apribojimo lankytis miškuose neįvedė“. Per pastarąją mėnesį Druskininkų miškuose buvo kilę apie pora gaisrų. „Jeigu būtų grybų, tai situacija būtų kur kas sudėtingesnė, - sako vyr. miškininkas. - Didžioji dauguma gaisrų ky-la nuo žmogaus: jeigu miške yra daug žmonių, tada ir gaisrų kur kas daugiau, jei žmonių mažai, tai ir gaisrų mažai. Kadangi nėra grybų, tai mes nematome ir to masinio veržimosi į miškus“.

„Druskonio“ inf.

Dėl karpinių aiškinsis ir prokurorai

„Išėina taip, kad Druskonio ežere plaukiojantys pusgyviai, žaizdoti karpiai rūpi tik žvejams“, - stebisi druskininkietis Klaudijus Šatas, prieš kelias savaites kreipėsis į Druskininkų prokurorus, prašydamas ištirti, kokia liga serga pačiame miesto centre tyvuliuojančio vandens telkinio žuvys. Dar birželio mėnesį Druskonio ežere žvejojęs vyras ištraukė leisgyvį, akivaizdžiai sergantį karpį ir jį įteikė kurorto aplinkosaugininkams. Deja, kokia liga buvo užkrėstos šios žuvys, iki šiol niekas taip ir neišsiaiškino. Neapsikentęs žvejas surašė pareiškimą ir kreipėsi į prokurorus.

Klaudijus Šatas prieš kelias savaites įteikė pareiškimą Druskininkų prokurorams, ragindamas šiuos atlikti tyrimą, kas kaltas, kad centriniame Druskininkų ežere nuo gegužės mėnesio plaukioja leisgyviai karpiai. „Galimai, įžuvinant Druskinio ežerą 2014 m. spalio 16 dieną, buvo atlikta nuskalstama veika, - pareiškime rašo K.Šatas. - Žuvis, suleistos į ežerą, buvo ir yra sergančios iki šiol nežinoma liga. Ant karpinių, ypač jaunesnių, mažesnio dydžio, kūnų dažnai būna apvalios raudonos dėmės su šviesios spalvos pūslele dėmės centre. Kitų žaizdos atrodė tarsi pūliuojančios, daugybę karpinių (veidrodinių) žvejai mėgėjai ir

aš taip pat matėme, leisgyvius plaukiančius vandens paviršiumi ir vangiai reaguojančius į meškerės prisilietimą, daugybę jų negyvų radome ežero pakrantėse... Druskininkų aplinkos apsaugos agentūros darbuotojai galimai sąmoningai vilkina sergančių karpinių tyrimą. Š.m. birželio 13 d. aš asmeniškai pristačiau jiems žaizdotą karpį, o tyrimo rezultatų nėra iki šiol“.

Pareiškime prokuratūrai vyras surašė visą būrį žvejų, galinčių paliudyti, kas darosi Druskonio ežere.

Druskininkų aplinkosaugininkai praėjusią savaitę vietos žiniasklaidai sakė, kad medžiaga dėl

Klaudijus Šatas siekia išsiaiškinti, kas nutiko kurorto centre tyvuliuojančio ežero karpiniams

sergančių karpinių perduota tirti Alytaus Gyvosios gamtos apsaugos inspekcijai.

Beveik prieš mėnesį apie leisgyvius karpinius žurnalistams pasakoję žvejai piktinosi, kad atsakingos institucijos nieko nedaro: „Druskonio ežere sergantys karpiai, o visiems – dzin?“.

Birželio 13-ąją, šeštadienį, K.Šatas iš ežero ištrauktą sergan-

čią žuvį nugabeno aplinkosaugininkams, o po mėnesio nuėjęs paklausti apie tyrimo rezultatus, išgirdo, jog niekas to karpio tirti nevezė: savaitgalį pareigūnai žuvį įdėjo į šaldytuvą, o vėliau paaiškėjo, kad šaldytų žuvų niekas netiria. „Kur tai matyta? Žvejai traukia iš ežero kažin kokia liga sergančius karpinius, o visą mėnesį visiems viskas vienodai? – tuomet stebėjosi druskininkietis. Kai liepos vidury šiuo skandalu susidomėjo žurnalistai, aplinkos apsaugos specialistai tuomet nesėmė spėlioti, kokia liga serga Druskonio ežero karpiai, tačiau pagal išorinius požymius, jų manymu, galima būtų įtarti, jog tai - raudonė. Kol neišaiškėjo ligos priežastys ir niekas tiksliai nežino, kas čia darosi, tarp druskininkiečių žvejų pradėjo skliti įvairiausi gandai, neva pernai rudenį savivaldybei buvo įkištos kelios tonos sergančių karpinių iš vieno Suvalkijos žuvininkystės ūkio, kurių nepriėmė prekybos centrai.

Paiškėjo, kad Druskonio ežeras karpiais buvo įžuvinatas pernai spalio 16 d. Į vandens telkinį buvo suleisti 525 kilogramai keturvasarių karpinių. Šios žuvys atkeliavo iš Šalčininkų žuvininkystės ūkio. Įžuvinant Druskonio ežerą, dalyvavo Gyvosios gamtos inspektoriai iš Alytaus.

Praėjusį trečiadienį į Druskininkus dėl Druskonio ežero karpinių specialiai atvažiavo grupė Gyvosios gamtos inspektorių iš Alytaus. Kaip „Druskoniui“ teigė Gyvosios gamtos apsaugos inspekcijos vyresn. specialistė Jolita Matulevičienė, buvo apklaustas būrelis žvejų, tačiau tądien jie nebuvo pagavę nei vieno sergančio karpio. Aplinkosaugininkai teigė apžiūrėję ir ežero pakrantes, tačiau negyvų žuvų taip pat neaptiko. „Buvom pasiroošę ir mėginius paimti, bet neradom įtarimą kėlusią karpinį. Apklausėme šešis žvejus, kurie deklaravo, kad buvo pagavę karpinį, bet šie neturėjo kažkokių požymių, kad būtų rausvi, turėtų žaizdų, būtų žvynai raudoni, ar dar kažkas, - teigė J.Matulevičienė. - Kažkokios grėsmės šiandien die-nai, kad būtų galima skambinti pavojaus varpais, tikrai nėra. Gali būti, kad pasitaikė koks nors vienetinis atvejis. Ir žmonės neišvengiamai serga, ne išimtis ir gyviai. Čia tikrai nėra masinis, epideminis reiškinys“.

Su Gyvosios gamtos inspektoriais bendravęs K.Šatas sako, kad sergančių žuvų reikėjo ieškoti prieš du mėnesius, kai tie karpiai kibo, o dabar rugpjūtį, per karščius, karpiai, pasak žvejo, beveik nekimba.

„Druskonio“ inf.

“Man patinka šis darbas”

Mėgstame keliauti – pasprukti iš buities pareigybų, rutinos, netgi patogumų. Paskui sužinome, kad namai yra tas rojus, iš kurio pabėgę visada trokštame sugrįžti. Kelionėse žmonės atsiveria kita savo puse – dažnai šviesesne. Parsivežame tuos prisiminimus ir tyliai uždarome savo ypatingo turto skrynioje, iš kurios niekas nedingsta. Tiesiog būna. Kartais jie išsiveržia kaip gaivus šaltinis. Atgaivina, paguodžia, sugražina, kas, regis, buvo prarasta.

Su vairuotoju Virginijum Lelevičiumi susipažinome trijų dienų kelionėje po Žemaitiją. Įsitikinome – Klaipėdos delfinai – kaip dabar teigiama – puiki psichologinė relaksacija. Palangos kopos, pajūrio gintaras, jūra, kuri pati buvo graži, bet susilieti su ja neleista – vėjas, bangos ir gelbėtojų perspėjimai. Vėjo patamsinti kūnai, saulės triušas, prasimušantis pro šalto vėjo gūsius. Birutės kalnas ir saulės takas nuo jo iki jūros („Išsūpus plačiai vakarų vilnimis/ man krūtinę užliet savo šalta banga“). Gražu. Jono Basanavičiaus gatvė – lyg iš Gariūnų pabėgęs prekybos takas... tik, žinoma, gražesnis. Kretingos miestelis ir mokinių bendrabutis, priglaukęs mus nakvoti (labai pigiai). Netoliese esanti sodyba, kurioje savininkas bandė sutalpinti dalelę esamos ir buvusios Lietuvos. Skulptūros kitame jam pnome, nepakartojami „Bočiai“ ir TAU žmonės – daug matė, keliavę, dar daugiau trokštantys sužinoti ir gyventi visavertį gyvenimą, kuris be kelionių neįmanomas.

Tą sykį Virginijaus autobuse buvo apstu keliauninkų – per 40. Kelionės organizatorės – finansininkė Genovaitė Puidokienė ir Zita Jančiauskienė. Dar pridėjome žmones, prisidėjusius prie taupymo programos. Iš anksto nardė po internetą, pasitikrino savo žinias ir tuo atstojo gidus, kurie irgi kainuoja. Istorikas Vytautas, skaitovė Audronė, nemaža dalis keliautojų, irgi iš anksto pasirūpinusių pasikaitinėti, pažiūrėti. Dar „Bočių“ ansamblis su savo dainomis bei išradingi pasakotojai Julija, Onutė bei Jonas mus linksmino. Ačiū jiems visiems.

Kelionės sėkmė didele dalimi priklauso nuo organizatorių išmonės, žinių, keliautojų geranoriškumo, labai didele dalimi – ir nuo vairuotojo. Šį kartą rašysiu apie žmogų, nuo kurio priklauso mūsų saugumas, gera nuotaika, pakoreguoti maršrutai ir kiti dalykai. Be išvardytų pozityvių savybių, vairuotojams dar reikia ir diplomatiškos gebėjimų.

Toks buvo šios kelionės vairuotojas Virginijus Lelevičius. Pano rau pakalbinti ir labai apsidžiaugiau, kai jis po įkalbinėjimų pagaliau sutiko pasidalyti mintimis apie savo profesiją. Ačiū ir jam.

Tvarkingas, mandagus, puikus kelių žinovas ir dėmesingas kiek-

Virginijus su anūkėmis

vienam keleiviui. Trys vadybininkai – Zita, Genovaitė ir Virginijus – buvo tiesiog puiki komanda. Kaip sakoma, „trys viename“. Kelionė pavyko, nuomonių įvairovė įgavo tinkamą balansą, o mūsų „skrynelė“ liko pilna, gal net su kaupu. Malonu ir smagu kalbinti Virginijų Lelevičių – jam ši profesija svarbi, reikšminga ir suteikia gyvenimo pilnatvę.

- Pirmiausia norėčiau pasidomėti, kaip išvirtintote būtent šiame darbe. Kokie veiksniai lėmė – būtinybė iš- gyventi, aplinkybių balansas ar kiti dalykai?

- Turbūt viskas kartu. „Baranką suku“ nuo 1981-ųjų. Pirmiausia išsidarbinau „Dainavos“ kolūkyje vairuotoju, vėliau Varėnoje vairavau pienovežį. Baigęs mokyklą Alytuje, tarnavau sovietinėje armijoje – ten irgi teko sėsti už vairo – įvirtinaiu įgūdžius. Po armijos vėl kolūkyje. Tas noras, manys glūdėjęs iš mažens, liko – galiu pridurti, kad jis augo kartu su mano gyvenimu ir besikeičiančiomis aplinkybėmis. Dabar jau dešimtį metų, kaip dirbu UAB „Druskoninkų parkas“.

- Ilgesnės kelionės ir keliautojų gausybė paprastai pareikalauja daugiau jėgų ir susitelkimo: išryškėja daug norų, nuomonių, kartais smulkių nesutarimų. Ar nevargina tokie maršrutai?

- Neseniai su vilniečiais važiojome Baltarusijos pilių apžiūrėti. Žmonės buvo jaunesni, pastebėjau, kad labai išsilavinę, gerai išmanantys Lietuvos istoriją. Tikrai būta ir nuomonių įvairovės. Tiesą pasakius, man net įdomiau – nejuoimomis išsiveržiu iš važiojimo monotoniškos: jei dauguma žmonių snūduriuoja, ir pačiam tada miegas lipdo akis. Galima sakyti, kad tai netgi padeda vairuotojui būti budriam ir tinkamai atlikti savo pareigas.

- Tiek matų pradirbte, gal Lietuvoje jau nėra nelankytų vietų?

- Tikrai taip nėra. Štai šalia Kretingos minėtosios sodybose lankiausi pirmą kartą ir man labai patiko, tik laiko buvo mažoka: vienaip į daiktą žiūri, kai tave riboja laikas, ir visai kitaip, kai gali nuodugnai apžiūrėti. Labai įsiminė siūbuojantis tiltelis per tvenkinį pirmoje sodyboje, prajuokino moterų baimė

Vasaros malonumai

eiti per jį – turbūt vaizduotėje užsifiksavo kažkada matyta Tisos upė ir aukštai pakabintas tiltas, kurį tikrai ne kiekvienas ekskursantas galėjo pereiti. Šioje sodyboje aš kiekvienai daikte mačiau žmogaus įdėtą dūšią, jis tarytum išlaiko ir savo žmogiškumo žavesį. Dar patrauklesnės buvo ožkelės, per tvorą mielai bendravusios su ekskursantais. Iš akmens skulptūrų antroje sodyboje ypač įsimintina buvo rožė – užfiksavo tarytum amžinąjį grožį, gal ir priminimą vyrams, kad reikia dažniau jas dovanoti moterims. O akmeniniai galvijai tarytum gyvi, tik ką iš tvarto išleisti paėsti – čia žolės, kiek tik nori, niekas jos nenušienavo.

- Koks jūsų požiūris į pagyvenusius žmones, kurie, nepaisydami metų naštos ar sveikatos, uoliai laikosi tradicijos būtinai kur nors išvažiuoti ir ką naują pamatyti?

- Sveikai pavydžiui. Jie niekur neskuba, bet viskuo domisi. Pirmąsyk su jais susidūriau prieš 10 metų. Tokia pat išliko entuziastingoji Zita – ji visada turi veiklos perspektyvą, stebina savo energija, gebėjimu veikti kitus žmones, sukurti gerą nuotaiką. Puikiai prisimenu ir Vytautą su jo istoriniais komentarais. Tiesą patys ir daugelis kitų veidų: laiko raukšlėmis pažymėti, bet nepakeitę savo įpročių. Kaip sakoma, dūšios labai neperlauši. Graži ta jų tradicija palikti namus bent kelioms dienoms, kad sugrįžus vėl būtų mieli.

- Kaip laikosi jūsų šeima, ar jos nepalietė šių laikų piktžaidė – gyvenimas kas kur. Juk labai daug žmonių emigruoja iš Lietuvos.

- Turiu du sūnus – Žydrūną ir Žilviną. Vienas 1985-ą, kitas 1989-ųjų metų gimimo. Abu užsieny netrumpai gyveno. Regis, ir darbą turėjo, bendrą įmonę įkūrė. Pragyveno. Matyt, to neužtenka. Didžiausias mano džiaugsmas, kad prieš porą metų jie grįžo į Lietuvą galutinai. Užtenka tos svetimos duonos. Apsidairė, kad galima ir čia pragyventi – kukliau, bet su artimaisiais, draugais, bičiuliais – savyje žemėje. Kol kas gyvena mūsų namuose, kuriuose abu sūnūs ir gi-

komandoje. Ar lengva tai padaryti?

- Turiu pasakyti, kad „Bočiai“ ir TAU kasmet užsakinėja vis kitus maršrutus, todėl ir man pačiam įdomiau. Diplomatijos pavyzdys – Zita Jančiauskienė. Jai galima pavydėti ypatingos atminties ir būtent diplomatijos, gebėjimo nusielti ir pasiekti sutarimą. Svarbiausia – viso šito balansas ir tinkamas rezultatas, kai negatyvūs dalykai išstipsta tarp kitų – svarbesnių ir džiugesnių.

- Yra žmonių, kurie veržiasi į kitas šalis, manydami, kad Lietuvą jau pažįsta kaip savo penkis pirštus. Kokios kelionės jums labiau patinka?

- Tiesą pasakius, man labiausia patinka važiuoti, matyti, kuo dažniau pažinti besikeičiantį kraštovaizdį, pamatyti vieteles, kurių visiškai nežinojai. Labai mėgstu edukacinės išvykas. Vieną kartą važiojome į Zarasų rajoną, o ilgesniam laikui apsistojome prie Slinkos vandens malūno. Gidas mums viską išsamiai aiškino ir vaizdžiai rodė, kaip pagaminama bandelė nuo rugių sumalimo iki gardaus kepinio. Užtrukome 5 valandas. Tikrai nebuvo nuobodu – gal vienam kitam iš mūsų gausaus būrio. Mūsų sėdy, su ekskursantais besilankydamos akmenų muziejuje, stebėjau, kaip šiltai į žmones žvelgia tie akmenys. Reikia prisiliesti, kad pajustum šaltį. Taip ir darė – glostė, lietė ir vėsinosi. Visi, kaip susitarę. Man irgi buvo gera jausti, kad keliauninkai suprato menininko gebėjimą prakalbinti akmenis. Man patinka artimesnės kelionės: Latvija, Estija, Baltarusija, o labiausiai Lietuva. Ir per šias tris dienas nemažai pamatėme, pailsėjome, patyrėme įvairių išpuodžių.

- Ar kilo kada nors mintis paakeisti darbą?

- Tikrai ne. Anksčiau buvome įpratę gyventi ir dirbti, kaip buvo liepta ar kaip susiklostė aplinkybės. Dabar labai dažnai kalbama apie pasirinkimo teisę, bet rinktis netroškstu – man patinka šis darbas. Jame daug dalykų: veikla, kelias, savotiška gyvenimo mokykla, bendravimas su labai įvairiais žmonėmis, rizika ir galimybė jos išvengti. Šis darbas žmogų drausmina – išmoksti racionalumo, labiau traukia namai, kai ilgiau prabūni darbe.

- Ko palinkėtumėte savo bendrakeleiviams, kolegoms, laukiantiems šeimos nariams?

- Palinkėčiau organizatorių ir vairuotojų susikalbėjimo, kaip jūs sakėte, – kelionių diplomatijos, be kita ko, visiems kantrybės, nes ekskursija – tai ne pageidavimų koncertas, kuriam iš anksto ir detalai pasiruošiama. Kad daugiau būtų tokių žmonių, kuriuos mes vadiname kelionės siela ar kitais gražiais žodžiais. Visiems gražios vasaros, sveikatos ir įdomių maršrutų.

Su šiuo žmogumi pasijutome ir patys jaunesni, užtelėjo noras padėti kitam, apeiti gyvenimo trikdžius ramiai ir su šypsena. Pajusti, kad bendravome su šeimos žmogumi, kuriam tėvų namai ir visa šeimyna yra ta oazė, kur išsiskleidžia žmogaus privalumai, o darbas – neatskiriama ir labai svarbi žmogaus gyvenimo dalis. Ir mes linkime Virginijui kelio ženklų, kurių visi paisytų, draugiškų keleivių, sveikatos ir sutarimo įvairiose gyvenimo situacijose.

Kalbino Izabelė ŪSIENĖ

„Kad viską gyvenime būtų galima daryti neskubant, susikaupus“

Rokas TRIMBELIS

Liepos 26-ąją Mažojoje galerijoje buvo atidaryta žymiausio lietuvių akvarelės meistro, grando Eugenijaus Nalevaikos paroda pavadinimu „Andante“. Tadien į galeriją sugužėjo daug meno mėgėjų, vietinių menininkų, miesto svečių bei gyventojų. Susirinkusieji galėjo pasigerėti autoriaus sukurtais darbais, kurie įkūnija kiek įmanoma daugiau sintezių, menininkas šiuos kūrinius sukūrė įkvėptas Čiurlioniškos pajautos, slėnių, pušų, visa, kas sklinda iš jo kūrinių, perėjo į šią akvarelinę kūrybą. Tai - menininkas, suderinantis ir organizacinį darbą - Kauno skyriaus Dailės sąjungos pirmininkas, Lietuvos Dailės sąjungos pirmininkas, ant jo pečių gula visi lietuviškojo meno reikalai, o jis dar sugeba atrasti laiko ir akvarelei. Dalis menininko gyvenimo yra paskirta būtent akvarelei, populiarinant šį sudėtingą žanrą. Lietuvoje, kaip bebūtų gaila, akvarelės meistru nėra daug.

Nors ir gimęs Kaune, tačiau beveik visas vaikystės, paauglystės vasaras autorius praleido čia - Dzūkijoje, pas senelius, todėl šį kraštą menininkas laiko savu. Kai Vida Mažrimienė pasiūlė galimybę surengti šią parodą, autorius be jokių dvejojimų sutiko, parodos detalių derinimas vyko prieš gerą pusmetį. Ši paroda buvo pradėta planuoti žiemą, ir ne visi darbai yra specialiai sukurti šiai parodai - yra vienas darbas, sukurtas prieš penkerius metus, tačiau paskutinysis baigtas tik prieš kelias savaites. Ir tas pusmetis, pasak Eugenijaus, prabėgo galvojant, kaip geriau suderinti tuos visus darbus. Pavadinime ieškota sąsajų su Čiurlionio metais, todėl ir buvo pasirinktas muzikinis terminas „Andante“. Pasak autoriaus, šis terminas jam tiko dėl to, kad „Antante“ reiškia neskubant, žingsnis po žingsnio, tai - mūsų visų svajonė, galimybė viską gyvenime daryti neskubant, susikaupus.

Autoriaus kelias link akvarelės buvo ilgas ir sudėtingas, jam ilgus metus nesisekė susidraugauti su akvarele, reikėjo gero de-

Dailininkas Eugenijus Nalevaika

Parodos akimirka

šimtmečio, kol pagaliau pavyko įvaldyti šią, išpažiūros lengvą techniką, septyneri metai iš pradžių praleisti dailės mokykloje, tuometinėje Naujajio gimnazijoje, po to sekė studijų metai Dailės akademijoje, tik, baigus trečią kursą, galų gale menininkui įvyko lūžis, jam pagaliau pavyko susidraugauti su vandeniu, jį suvaldyti, tuomet atsirado ir pirmieji rezultatai, pradėta dalyvauti įvairiose parodose. Kaip pasakojo parodos autorius, po dailės mokyklos jis galvojo, kad prie akvarelės niekuomet negrįš, buvo pasirinkęs aliejinę tapybą, bet gyvenimas pasisuko taip, kad Dailės akademijoje akvarelė buvo privaloma, ir jam reikėjo sugrįžti prie tos nemėgstamos akvarelės. Viena iš vasaros praktikų vyko Juodkrantėje, pačios pirmos akvarelės buvo nevykusios, jis pamena, kaip gavo *pylos* iš tuomečių dėstytojų (dailininką mokė iškilūs pedagogai - Osvaldas Jablonskis, Česlovas Kontrimas, Algirdas Lukštas), tačiau autorius užsispyrė, kiekvieną rytą pasiimdavo pluoštą popieriaus lapų, vandens ir eidavo į Mirusias kopas, liejo akvareles vieną po kitos, o ten kažkas ir įvyko - viskas pradėjo gautis, įnirtingai stengiantis įveikti akvarelę. Atsitiko taip, kad, įpusėjus praktikai, baigėsi visi dažai, teko vykti į Kauną parsivežti akvarelių...

„Apskritai akvarelė yra labai sena technika, ir ne visi žino, kad ją galima pavadinti aristokratų užsiėmimu: nuo senų laikų didikai savo atžaloms stengėsi duoti išsilavinimą keliuose srityse: prancūzų kalba, jodinėjimas žirgais bei liejimas akvarele.

Reikalingos ir tam tikros charakterio savybės, kurios leistų valdyti tą techniką“, - sakė Eugenijus Nalevaika.

Suteikus žodį autoriaus žmonai Jovitai, ji sakė: „Daug kalbam ir turbūt reikėtų leisti kalbėti autoriaus darbams, Jūs žiūrėkite, bandykite pajauti, išgirsti, pamatyti, kas ten, kai kur labai daug sluoksnių įdėta“. Žmona prasitarė, jog yra nepaprastai dėkinga likimui, jog judviejų su Eugenijumi keliai susitiko, ji taip pat džiaugiasi, kad Eugenijus leido jai stebėti, kaip gimsta šitie kūriniai, nors ne iš karto buvo leista įeiti į dirbtuvę. Ji dėkojo Aukščiausiam, kuris vedė tuo keliu ir atvedė šiai dienai iki čia, ir viliasi, jog dar ilgai ves kūrybos keliu Eugenijų, o ji pati galės šalia kartkartėmis stebėti, kaip tai vyksta.

Atidarius parodą, susirinkusieji sveikino parodos autorių, bandė rasti atsakymus į klausimus, kurie kilo žvelgiant į autoriaus kūrinius. Kiekvienas pro savo prizmę bandė perleisti išsvystus kūrinius ir pamatyti, kokią žinutę siunčia autoriaus darbai. Tuo tarpu Eugenijus dėkojo Vidai Mažrimienei už kvietimą, už paskatą, už galimybę susikaupti ir siekti užsibrėžto rezultato, „nes juk, kai žinai, kad ta paroda tikrai įvyks, tai stengiesi, mintys sukasi apie tai, vyksta tikras kūrybinis darbas. Vidos dėka Druskininkuose šiemet esu jau trečią kartą, gal Dievas leis ir ketvirtą kartą apsilankyti“, - prasitarė autorius. Paroda Mažojoje galerijoje bus eksponuojama iki rugsėjo 2 dienos.

Naujas vietinių biznis - dviračių nuoma

Patricija BABRAUSKAITĖ

Labiausiai tarp turistų bei vietinių gyventojų Druskininkuose paplitęs laisvalaikio leidimo būdas - dviračių turizmas. Tai kartu ir patogi bei ekonomiška transporto priemonė. Per visą miestą nuolat zuja dviratės transporto priemonės, kurios skaičiumi drąsiai gali konkuruoti su automobiliais, dviračių nuomos punktų pasiūla - didžiulė, vadinasi, turėtų būti ir paklausa. Tačiau sumažėjus turistų srautams, kovoti dėl vietos po saule dviračių nuomotojams tenka visomis priemonėmis: vieni siūlo naujesnius dviračius, kitų punktai dirba iki vėluomos.

„Apskritai, Druskininkuose tik su dviračiais ir patariau važinėti - atstumai nedideli, be to, tai yra aktyvi fizinė veikla, nau-

dinga organizmui“, - sakė Vilniaus alėjoje dirbantis 20-metis studentas Ramūnas Večkys. Šiame punkte klientams nuomai siūloma apie 80 dviračių.

Dviračių nuomos punktuose studentas dirba jau dvejus metus. „Pernai šiuo metu rytais praktiškai jau nebelikdavo dviračių - viskas išnuomota. Tačiau praėjusios vasaros pradžioje buvo didesnis klientų antplūdis nei šį birželį - daugiausiai būdavo rusakalbiai. Vasara jau įsibėgėjo, klientų daugiau turime ir mes“, - pasakojo R. Večkys. Klientais nesiskundė ir nuomos punkte Šv. Jokūbo g. dirbantis Valdas Dobrovolkskis.

Dviračius nuomojasi turistai iš įvairių šalių. „Šiuo metu dažnai sulaukiame rusų bei atvykėlių iš Izraelio. Tačiau neretai pasitaiko ir prancūzų, italų, anglų“, - pasako-

jo Valdas. Jis teigė, kad entuziastų pasivažinėti atsiranda ne tik šiltuoju metu. „Esam išnuomoję keletą dviračių ir sausio mėnesį. Yra mėgėjų Naujųjų metų nakčiai išsinuomoti dviračius ir pasivažinėti“, - pasakojo V. Dobrovolkskis. Žmonės neretai nuomojasi dviračius ne tik kelioms valandoms, bet ir ilgesniems pasivažinėjimams, žygiams. „Nuomojasi ir parai, savaitei, ir dar daugiau“, - sakė jis, atsivertęs registracijos knygele.

Druskininkuose ir aplink juos driekiasi dviračių takai bei maršrutai su gražiu kraštovaizdžiu, puikiai pritaikyti tiek mėgėjams turistams, entuziastams, tiek norintiems rimčiau pasportuoti. „Lankytojų ypač pamėgti dviračių takai iki Meilės salos bei Švendubrės“, - pastebėjęs dviračių nuomos punkto darbuotojas R. Večkys.

RENGINIAI

Klasikinės muzikos konkursas-festivalis „Muzika be sienų“

Rugpjūčio 21 d. Druskininkų M. K. Čiurlionio meno mokykloje
Konkursai: 9-11.30 val. kameriniai ansambliai, C kategorija (didžioji salė); 12-12.45 val. kameriniai ansambliai, A kategorija (didžioji salė); 12.45-13.15 val. kameriniai ansambliai, B kategorija (didžioji salė); 15-16 val. kameriniai ansambliai, džiazo atlikėjai (didžioji salė).
15-18 val. kūrybiniai meistriskumo seminarai: prof. M. Jepsen, G. Gedvilaitė, Ivanov, A. Žvirblytė.
14-15.30 val. autorinis seminaras „Neapžintų M.K. Čiurlionio fortepijoninių ciklų interpretavimo aktualijos“: prof. Rimantas Janeliauskas (mažoji salė).
15 val. M. K. Čiurlionio memorialiniame muziejuje.
Koncertas „M. K. Čiurlionis, jo amžininkų kūryba ir epocha“, skirtas M.K. Čiurlionio 140-osioms metinėms. Dalyvauja: P. Andersson, R. Biveinienė, V. Nosina, M. Jacobs, K. Kerbedytė, U. Kavaliauskaitė, M. Korecka-Soszkowska, E. Starodubovskaya, V. Vitaitė, I. Vyšniauskaitė, A. Žvirblytė.
16 val. San. „Draugystė“. Koncertas „Virtuozai“. Gulnaros Kurambajevos (fortepijonas, Kazachstanas) recitalis.
19.30 val. Videoteka. Vadovas V. Januškevičius.

Rugpjūčio 22 d. 17 val. san. „Draugystė“

Konkurso festivalio iškilmingas uždarymas. Laureatų koncertas.

Rugpjūčio pirmadieniais, trečiadieniais ir penktadieniais nuo 10 val. Karolio Dineikos parke

Druskininkų III amžiaus universitetas ir treneris Gediminas Grigelis kviečia visus į sveikatingumo treniruotes su jogos ir zumbos elementais.

Restoranas-muzikinis klubas „Druskininkų kolonada“

Rugpjūčio 22 d. (šeštadienį) 21 val. Grupė „Pelėnai“ ir Česlovas Gabalis su programa „Zona 51“. Įėjimas 13 eur.

SPA Vilnius Sana bare

Rugpjūčio 21 d. (penktadienį) 21 val. Klavišiniai instrumentais groja Eduardas.
Rugpjūčio 22 d. ir 27 d. 21 val. Koncertuoja Elzė Saldžiūnaitė (arfa).
Rugpjūčio 28 d. ((penktadienį) 21 val. Saksofonu groja Tomas Čiukauskas.
Rugpjūčio 29 d. (šeštadienį) 21 val. Gitaristo Lino Bankausko koncertas „Gitaros garsų magija“.

Estradinio dueto „Mudu Abudu“ gyvos muzikos vakarai:

„Draugystės“ san. Raudonojoje salėje 19 val.: rugpjūčio 21, 26, 28 d.; san. „Belorus“ kaviniėje 20.30 val.: rugpjūčio 25, 27 d.

PARODOS

Mažoji galerija

Gerardo Raito Šatūno kūrybos paroda.

„Eglės“ sanatorija

Rugpjūčio 21 d., penktadienį, 14 val. atidaroma 5-ojo dailininkų plenero darbų paroda. Dalyvaus autoriai, rėmėjai, vyks paskaita apie plenere sukurtus kūrinius.

Miesto muziejuje

Lietuvių liaudies vaizduojamosios dailės paroda „Pagal savo fantaziją“.

Lietuvos prabavimo rūmuose, M.K. Čiurlionio g. 65

Dailininko Alfonso Šuliausko miniatiūrų paroda.

Galerijoje „Sofa“

Menotyrininkės dr. Salomėjos Jastrumskytės tapybos paroda „Euklidai“.

Sveikiname susituokusius rugpjūčio 15-ąją:

Simoną Briliūtę-Kašelionienę ir Aurimą Kašelionį

Jolitą Kuliešiuotę-Kurtinaitienę ir Vytytę Kurtinaitę

Rugpjūčio 22-23 d. ATSISVEIKINIMO SU VASARA ŠVENTĖ Vasaros aidai 2015

ir 22-oji regioninė Dainavos krašto folkloro šventė,
skirta Etnografinių regionų metams

Rugpjūčio 22 d. (šeštadienį)

11.00 val. Tautodailės dirbinių ir amatų mugė (Vilniaus alėjoje)

11.00 val. Drakono valčių festivalis (Druskonio ežere)

14.00 val. Folkloro šventės ATIDARYMO KONCERTAS (Pramogų aikštėje)

14.30 val. FOLKLORO KOLEKTYVŲ PASIRODYMAI Pramogų aikštės scenoje, Druskonio ežero amfiteatre. Dalyvaus ansambliai NALŠIA (Vilnius), IMSRĖ (Jurbarkas), NOVA (Šakiai), ŪTARA (Vilnius), PACKAVĖLĖ (Veisiejai), SUSIEDAI (Alovė), RACILUKAI (Druskininkai), STADALĖLĖ (Druskininkai), SERBENTA (Leipalingis), DIEMEDIS (Rūdiškės), Varėnos rajono Žilinių pagrindinės mokyklos folkloro ansamblis, ALNA (Punksas, Lenkija), MALADZIK (Soligorskas, Baltarusija), TRAJIECKIJIE MUZYKI (Borisovas, Baltarusija)

17.00 val. Lietuvos liaudies kultūros centro kolekcijos Jotvingių ir Žiemgalių genčių I-XIV a. archeologinių kostiumų pristatymas* (Gydyklų parke prie biuветės)

* esant blogam orui renginys vyks Druskininkų sveikatinimo ir poilsio centro „AQUA“ hole

18.00 val. Tradicinių liaudies šokių valanda (Gydyklų parke prie biuветės)

19.00 val. Vakarų koncertas. Jaunimo neofolkloro grupė GYVATA (Klaipėda), Vytautas Šiškauskas, Linas Adomaitis. Po koncerto diskoteka su DJ MIDIS (Druskininkai) ir LASAR (Kaunas) (Pramogų aikštėje)

20.30 val. Cirkų spektaklis „ŠAPITO-ŠARDAM“ pagal Daniilo Charmsio pjesę „Cirkas Šardam“ (Vijūnėlės parke)

Rugpjūčio 23 d. (sekmadienį)

11.00 val. Tautodailės dirbinių ir amatų mugė (Vilniaus alėjoje)

13.00 val. ETNO KINAS (Mokymo centro „Dainava“ Bubilo salėje)

13.30 val. Džukų vienbalsių dainų popietė (Pramogų aikštėje)

13.30 val. Instrumentinio folkloro valanda (aikštėje prie Druskininkų bažnyčios)

14.30 val. Folkloro šventės pabaigos koncertas (Pramogų aikštėje)

15.00 val. Akcija „Kamštelių vėjus Druskininkuose su Katinu Silvestru“, žaidimai, šokiai visai šeimai (Druskonio ežero amfiteatre)

19.00 val. Sakralinės muzikos valanda. Dalyvauja leva Prudnikovaitė (mezosopranas), Ričardas Vytautas (altas), Raimundas Jasiukaitis (violončelė), Gediminas Kviklys (vargonai) (Druskininkų bažnyčioje)

K.Dineikos parkas jau gyvas

Jonas VALSKYS, *Druskininkų Trečiojo amžiaus universiteto rektorius*

Po ilgų parko niokojimo metų, teisinių batalijų mes vėl alsuojame jo sveikata, gėrimės renovuota aplinka. Tiesiog čia ilsimės, sportuojame, grūdinaimės, intensyviai judame.

Didžiausias džiaugsmas, kad jam suteiktas sveikatos parko patriarcho Karolio Dineikos vardas. Žinoma, nereikėtų pamiršti ir Eugenijos Levickos sveikatos parko idėjos bei steigėjos vardo ir jai pelnytose vietose atminimui įamžinti.

Išsamiau susipažinus su renovuoto parko rezultatais, galima pasvarstyti, ar viskas gerai pavyko? Apskritai galiu pasakyti, kad tokio rezultato aš tikėjau. Manau, kad E. Levicka ir K. Dineika būtų patenkinti savo puoselėto parko prikėlimu naujam gyvenimui. Maloniai nuteikia nauji vaikščiavimo takai, įmantrios pavėsinės, naujas kaskadų kompleksas, aero-hidroionoterapijos paviljonas, fizinio aktyvumo įrenginiai bei sporto aikštelės. Gera žaisti šachmatais Ratnyčėlės upelio pavėsyje.

Žinoma, kai kas ne visai patinka ir kai ko pasigendu. Pats centrinis takas - tai tokia betono invazija į gamtą, o gėlių tumbos ir masyvūs suolai primena karių kapines... Ne visai supratu aktyvių pėdų taškų dirginimo baseinėlio likimą. Dabar tai jis „miręs“... Kadangi tai - mano anų laikų „kūdikis“, norėčiau, kad jis pilnai tarnautų žmonių sveikatinimui. Reikėtų jį papildyti vandens, užtikrinant jo recirkuliaciją, įrengti vandens kranėlį kojoms nusiplauti. Svarbiausia, lankytojai turėtų matyti plačią vaizdinę informaciją apie šią procedūrą.

Savo laiku parke buvo labai mėgiami pagyvenusių žmonių teniso kortai. Dabar jų nebeliko. Teniso kamuoliuko dūžiai ir sportininkų teigiamos emocijos suteikdavo parkui gyvybės žavesį. Manau, kad būtų tikslinga čia toliau leisti pagyvenusiems žaidėjams reikšti savo pamėgto žaidimo emocijas.

Jaučiu, kad parkas ir dabar susidūrė su miesto gyventojų įpročiu eiti namo per teritoriją, nežiūrint vielinės tvoros. Jau iškarpytos skylės tvoroje, bandyta užlopyti, bet veltui... Pagal savo ilgą patyrimą galiu pasakyti, kad buvo daroma ir anksčiau panašiai, bet... Gal reikėtų ten padaryti rakinamus vartus su užrašu, kada atidaroma ir uždaroma teritorija, ir žmonės žinotų, kada praėjimas uždarytas.

Labai gerai, kad kurorte turime tokią puikią erdvę, vietas visoms fizinio aktyvumo formoms reikštis. Druskininkų TAU sveikatos fakulteto dekanas Gediminas Grigelis ir sport-

to entuziastų Jono Buroko bei A. Pūčio iniciatyva vyksta fizinės mankštos pratybos miesto gyventojams ir kurorto svečiams. Taip pat parke ruošiasi DTAU veteranai tarptautinėms pagyvenusių žmonių sportinėms varžyboms - Universiadaai Slovakijoje (Zvoline).

Reikia pasakyti, kad Sveikatos parkas, kaip savarankiškas vienetas, niekad nebuvo rentabilus. Tikėti jo pelningumu šiais laikais yra labai problematiška. Miesto vadovai turi rasti gan racionalius marketinginius sprendimus.

Lankydamasis parke, negaliu ramiai praieiti pro čia sėdinčius ar vaikščiojančius rūkorus. Kai jiems duodi pastabą, tai sako: „O kur parašyta, kad draudžiama?“ Tenka paaiškinti, kad čia pats K. Dineikos Sveikatingumo parkas - savaimė tampa tabu rūkymui. K. Dineika savo laiku pridedavo prie rūkančiojo ir prašydavo atiduoti cigaretes bei degtukus, kad tik mestų rūkyti.

Jau rašiau, kad kurorte reikėtų uždrausti rūkymą viešose vietose, kur žmonės intensyviai leidžia laisvalaikį... Nežinau, kodėl iki šiol miesto savivaldybės tarybai tai nerūpi. Labai nemaloniai nuteikia ir lankytojai, kurie į parką vedasi šunis. Bent jau čia išsaugokime neužterštus žalius plotus pavojingais parazitais... Manau, kad būtina reikia čia draudžiamųjų ženklų abiem atvejams.

Dėl smulkesnės informacijos lankytojams, - pirmą kartą atėjusiam norėtu žinoti, į kokią erdvę jis čia pateko. Prie pagrindinio įėjimo išsamus informacinis stendas yra labai kuklus ir nepatogus. Norint detaliau susipažinti, reikia susiriesi arba atsiklaupiti... Tai labai nepatogu, o be to, ir pati informacija skurdoka. Prie kiekvieno sveikatinimo objekto esantys prabangūs metaliniai stendukai gan šykščiai suteikia informaciją. Neabejoju, kad bus išleistas informacinis leidinukas, bet jis po ranka ne visuomet bus... Man labai norėtu, kad strateguojant parko veiklą, laikytumės K.Dineikos sakralinio šūkio: KVĖPAVIMAS-JUDEJIMAS-GYVYBĖ.